

har beskæftiget sig en Del med dette Spørgsmaal og er kommen til at indse, at man ikke længere fra Statens eller Kommunens Side kan afvise dette Spørgsmaal. Jeg vil dog samtidig med, at jeg retter denne Tak til den højtærede Kultusminister, sige, at det virkelig er en betydelig Indskrænkning i det kommunale Selvstyre, at Kommunerne nu ikke have Ret til at overtage Skolebespisningen. I Aarhus er Stillingen, som jeg oplyste før, den, at Kommunen yder 8,000 Kr., og at de private indsamle 3,000 Kr., men disse 3,000 Kr. indsamles ved, at der sendes en Flok Mænd ud omkring og indsamle Bidrag; i al Almindelighed er det en Slags Skatteudskrivning, som finder Sted, og for at faa disse Penge indsamlede maa Komiteen betale de vedkommende, som gaa rundt med Listerne. Medens det ikke koster Kommunen noget at opkræve de Penge, som ydes direkte af Kommunens Kasse til Skolebespisningen, saa koster det 6—7 pCt. at faa de private Midler opkrævede. Det er ikke nogen økonomisk Maade at ordne denne Sag paa, og jeg er sikker paa, at saaledes som Stillingen er i Aarhus, at man fra forskellige politiske Sider ønsker denne Sag ordnet paa den Maade, at Kommunen helt overtager Skolebespisningen, saaledes er Stillingen i Virkeligheden ogsaa i en Mængde andre Kommuner. Men den højtærede Indenrigsminister har jo nægtet en Kommune her i Landet, Esbjerg Kommune, at overtage Bespisningen af de fattige Skolebørn. Kommunalbestyrelserne ere jo i Virkeligheden ved den Lov, som blev given i 1902, i betydelig Grad indskrænkede i deres Virksomhed her.

Nu er der under Behandlingen af denne Sag fra forskellige Sider blevet sagt — dog ikke saa stærkt af nogen som af det ærede Medlem for Assens (Berntsen) —, at man maa endelig passe paa, at det ikke bliver en Tvangssag, at Kommunerne skulle bespise de fattige Skolebørn. Jeg vil i den Anledning tillade mig at gøre opmærksom paa, at efter de sidste engelske Valg førtes der i det engelske Underhus en langvarig og varm Debat om det Spørgsmaal, vi i dette Øjeblik behandle. Det var det uafhængige engelske Arbejderparti, som ved en af sine Førere, Keir Hardie, rettede en Interpellation til den engelske Undervisningsminister om, hvad han agtede at gøre for at bespise de mange Tusind sultne Skolebørn omkring i Elementærskolerne. Herpaa svarede den engelske Undervisningsminister, Birrell, at han ansaa det for Tortur at undervise Børn, som vare

sultne, og at han agtede at forelægge for Underhuset et Forslag, en Bill, som gik ud paa at bespise Børn i de elementære Skoler, i Kommuneskolerne, paa det offentlige Regning, naar de trængte dertil. (Birck: Den er vist forelagt). Ja, Lovforslaget er ikke alene forelagt, men det er blevet til Lov; jeg staar her med Loven i min Haand, den er af 21. December 1906. Og denne Lov, som jeg synes har adskillig Betydning, fordi man navnlig i Købstæderne fra liberal Side saa ofte har henvist til England, indeholder en Række af Bestemmelser, som, hvis de bleve gennemførte her i Danmark, i meget høj Grad vilde betyde en Løsning af det Spørgsmaal, som vi her beskæftige os med. I § 1 bestemmer den engelske Lov af 21. December 1906, at en stedlig Skolekommission kan foretage saadanne Skridt, som maa anses hensigtsmæssige til at yde trængende Børn Mad i de offentlige Skoler, og at der til dette Øjemeds Fyldestgørelse kan nedsættes et Bespisningsudvalg, hvori Skolekommissionen er repræsenteret. Det hedder videre i § 2, at det skal paalægges Forældrene til hvert Barn at udrede et Beløb, der bestemmes af den lokale Skolekommission; dog undtagne fra at yde et saadant Beløb ere Forældre, om hvem det skønnes, at de ikke have Evne til at betale det, og at det er af en dem utilregnelig Aarsag, at de økonomisk ere ude af Stand til at udrede noget til deres Børns Bespisning. Det hedder videre i § 2, at Skolekommissionen skal betale Bespisningsudvalget saa meget som det Beløb, der er betalt den eller inddrevet ved Domstolene — der fastsættes saa i Loven bestemte Regler for Inddrivelsen af Beløbet —, dog kun saa meget, som er medgaaet til selve Fødemidlerne. Saa hedder det i § 3, den vigtigste Bestemmelse i Loven: Hvor den stedlige Skolekommissions Undersøgelser resultere i, at et Barn, der besøger en Elementærskole, paa Grund af mangelfuld Ernæring ikke er i Stand til at have det fulde Udbytte af Undervisningen, og hvor man har overbevist sig om, at de private Midler til Bestridelse af Omkostningerne ved Skolebespisningen ikke slaa til, der har man at henvende sig til Undervisningsministeriet, og dette har da Bemyndigelse til at anvende af de Skatter, som indkomme ved Beskatning af faste Ejendomme i offentlige Øjemed, et saa stort Beløb, som svarer til Bekostningen ved de Maaltider, som Børnene skulle have. Saa siges det i § 4, at selve dette, at Børnene